

Gândind la Eminescu

Ascultat-a Eminescu Simfonia Îngerilor
Pe-ale Luceafărului căi, la ora atingerilor
Aprins de dorință, de neobosită căutare
A minunii răspândită pe tărâmurile astrale.

Alerga. copil - minune cu visările-i eterne
Sub leagănul codrului, pe poteca ce se așterne
Spre acel "ochi" - *lacul* cu nuferi galben-aurii
Meditativ, neînțeleș, depărtat de alți copii.

Cu gândul la piramide, între *florile albastre*
În a *teiului mireasmă*, sub vibrație de *astre*
Cu iubita, pe-nserat ori sub razele de *lună*
Împletesc șirag de stele și amorului cunună.

Anii studenției cu trăiri himerice-au trecut
Vijelios, cum tinereții să petreacă i-a plăcut
Iubirea, învăluitor veșmânt, oaspete drag
Zadarnic o invoci târziu și o aștepti în prag!

Atât de tânăr, dar cu puterea unui trimis înțelept
Pătrundea secolii, inima i se zbătea în piept
Glorifica vitejia, depăna istorii, finaluri fatale
Stătea de vorbă cu *Zei Daciei Primordiale*!

Singur, cufundat în gânduri, în camera-nghețată
Ca *bătrânul dascăl*, neavând un foc în vatră
Doar un șoricel tovarăș, carii în mobile vechi
Primea la el Îngerul, Vocea - adevăr străvechi:

Cum dintr-un singur punct s-a început mișcarea
Scăpărând, Universul a născut pământul, marea
Lumina se aprinsese lucind feeric, instantaneu
Creată prin Cuvânt, de însuși Tatăl Dumnezeu!

Prin aste daruri sfinte, el cu *Hyperion* călătorea
Cu uimirea *Magului* cerceta stelele, descoperea
Cu încântare nemărginirea căilor, iar în adâncuri
Întunecimi scânteietoare, valuri *rânduri, rânduri*.

Știa că chipul frumuseții are multiple forme
Splendori fără de număr ne înconjur sub norme
Înscrise-n file nevăzute, primite la născare
Cum le primiră *parinții din părinți*, la fiecare.

Zadarnic, el cunoaște că-n zgomote deșarte
Cu agerimea minții, nu te desparți de moarte
Norocul mântuirii nu-l găsești în *mreaja lumii*
Ce se lăfăie sătulă în hamacurile minciunii.

Soarta deșartă, roata vieții ca luna amăgitoare
Crește, descrește cu sărmene viețile trecătoare
Virtutea-n cămașă de forță, ticăloșia cu neîndurare
Pe căi oculte, săvârșește crima fără asemănare.

Mărturia cutremurătoare - ca o sentință amânată
Din scrieri : "*Nu credeam să-nvăț a muri vreodată*"
E din dureri adânci ivită, în zbuciumata-i existență
Geniu pustiu, nu mai gusta nectar și nici esență.

Ascultat-a Eminescu ades, Simfonia Îngerilor
Bindecuvântată evadare din valea Plângerilor
Unde el a avut parte de suspine și chiar moarte
Înainte de-a se stinge a buzelor sale șoapte.

2015

Elena Armenescu